

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **U. E.**, zastoupený Mgr. Zbyňkem Stavínou, advokátem, se sídlem v Brně, Joštova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 2005, č. j. 62 Az 34/2004 - 47, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2004, č. j. OAM-1094/VL-10-04-2004, rozhodl žalovaný tak, že žádost o udělení azylu se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly ekonomické problémy ve vlasti a snaha o legalizaci pobytu v České republice.

Žalobce napadl citované rozhodnutí včas podanou žalobou, ve které uvedl, že v Mongolsku nemá bydlení, a protože je tam těžké žít a pracovat, nechce se tam vrátit. Jeho manželka pracuje a žije 4 roky v ČR. Žalobce chce zde zůstat a s ní žít.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 1. 2005, č. j. 62 Az 34/2004 - 47, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když konstatoval, že žalobce jako jediný

důvod žádosti o azyl uvedl, že do České republiky přijel za prací, a proto chce legalizovat pobyt. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobce neopustil Mongolsko z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, nebo politického přesvědčení.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel je toho názoru, že krajský soud i žalovaný dostatečně nevzali v úvahu skutečnost, že stěžovatel má v České republice přítelkyni, se kterou čeká dítě a má v úmyslu se s ní oženit. Udělení azylu je v současné době jeho jedinou možností, jak legalizovat pobyt v ČR, aby mohlo být nablízku své budoucí manželce, která v ČR pobývá na pracovní vízum, a očekávanému dítěti. Kdyby mu azyl nebyl udělen a on musel odcestovat zpět do Mongolska, jen těžko by se mu podařilo se s jeho nejbližšími v dohledné době setkat, být jeho přítelkyni nablízku a pomáhat jí v těhotenství a v péči o jejich dítě. Stěžovatel je proto přesvědčen, že jsou u něj dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému se proto stěžovatel obrací na Nejvyšší správní soud v Brně a navrhuje, aby tento přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozsudku a dále rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný ke kasační stížnosti konstatuje, že před vydáním rozhodnutí o neudělení azylu stěžovateli zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a pro své rozhodnutí pořídil potřebné podklady a důkazy, když vycházel především z výpovědi stěžovatele a z odůvodnění jím podané žádosti o udělení azylu na území České republiky. Podle žalovaného není azylově relevantním důvodem skutečnost, že stěžovatel má v České republice těhotnou přítelkyni, se kterou má v úmyslu se oženit. Žalovaný odkazuje stěžovatele při řešení jeho životní situace na ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. I pro řízení o kasační stížnosti správní orgán odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Připomíná, že ani soud neshledal v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 15. 3. 2004 žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že odjel z Mongolska v lednu 2003 z ekonomických důvodů a od té doby pobýval a pracoval v České republice. O udělení azylu požádal až nyní, protože má v úmyslu si tímto legalizovat zdejší pobyt. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR stěžovatel upřesnil, že se živil pastevectvím, když však dobytek během zimních měsíců uhynul, stěžovatel přišel o možnost výdělků a obživy. Jinou práci si nikde nehledal, rozhodl se na základě inzerátu odcestovat do České republiky za prací. Pracoval zde, avšak po třech měsících byl ze zaměstnání propuštěn. O azyl požádal proto, aby si legalizoval pobyt v ČR. V Mongolsku je velká nezaměstnanost, málo práce a je těžké si najít zaměstnání. Rodina mu nemůže ekonomicky pomoci.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 citovaného zákona. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním závěrem jak žalovaného, tak krajského soudu. I podle jeho názoru stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o jeho pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo jeho odůvodněném strachu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v zemi jeho původu.

K námitce stěžovatele směřující k posouzení stěžovatelovy situace v ČR, kdy se svojí přítelkyní očekávají narození dítěte, Nejvyšší správní soud uvádí, že posuzování podmínek pro udělení azylu z tzv. humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu spadá do diskreční pravomoci žalovaného a jeho smyslem je možnost daná správnímu orgánu zareagovat jak na případy předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (obdobně

viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). S ohledem na skutečnosti, které stěžovatel uvedl v průběhu správního řízení, je zřejmé, že žalovaný vyhodnotil podmínky v souladu s hledisky, které je oprávněn Nejvyšší správní soud při přezkumu zohledňovat.

V souvislostech posuzované věci lze mimo jiné poukázat na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, která více než azylové řízení může stěžovateli nabídnout řešení jeho životní situace.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu